HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

יוצא דופן. על ידי סם נפתחו מעיה והוציאו את העובר למוץ ומרפקת: **כל הנשים.** לענין נדה: **מטמאות.** מכי תחת סם לפיו המיון מע"ג דהעמידוהו כותבי רחמה: **כנשרה.** משמע בתוך כשרה: **לחוץ.** בגמרא [מנ.] יליף לה: **שנודעוהו חכריו.** ונעקר שכבת זרע מגופו: **גמ' אלא כעין שהוריעה.** כגון נימוק הולד כדאמר בהמפלת (לעיל כו.) שליא בצית הבית טמא כו' רבי שמעון אומר הולד נימוק ואמר בגמרא [לעיל מ:] מודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה ויליף טעמא מהכא אבל רבנן לא צריך להו קרא להכי הא לידתו כיון דאמרי בצית טמא לית להו נימוק ופשיטא דאמו טמאה לידה: **תנו.** ואם נקבה תלד דמי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים: **לחייב על כל בן ובן.** שאם טבלה לאחר י"ד לנקבה ושמשה ומתעברה וילדה לאחר שמונים מביאה שני קרבנות: **פורס חיולדת.** משמע פורס לאחת ליולדת ולדום הרבה: **שלפני מלאת.** ילדה עכשיו וילדה לאחר שמונים קמא הוי לפני מלאת וכתבת הוי לאחר מלאת: **ואם.** משמע כמו שמפורש בענין קרבן אחד גולל אחד: **רבי מיר.** לתין מביאה על שלפני מלאת ולאחר מלאת קרבן אחד: **בתרי עיבורי.** שילדה ומזרה ומתעברה בתוך ימי טוהר וילדה לאחר שמונים: **בגון יהודה וחזקיה.** לתמרינן בהמפלת (לעיל מ.) שנשתכח אחרון אחד מהשנים ג' מלכים: **מודה ר"ש.** ניולדת דופן: **שאינו קדום.** קדומת הגוף שלא כשאר קדמים שקדם מומן להקדמן ללא שלא כעניים וכאנשים למיכם ויוצאין לחולין ליגזוז ולעבד: **לידה לידה.** כתיב בקדמים (ויקרא כג) שור או כשב או עז כי יולד וכתיב בבכור (דברים טו) אשר יולד: **מאחד.** לענין טומאה וטהרה לכתיב וילדה זכר: **אחו מאחו.** בבכורות כתיב שבעת ימים יהיה עם אמו וביקדשים כתיב (ויקרא כג) והיה שבעת ימים תחת אמו: **שבן אם בשאר קדשים פיגול נותר וטמא.** אם בתרוייהו כתיב אמו ותרוייהו בשאר קדשים ופיגול ונותר וטמא נותג בהם לאפוקי מדם לליתיהי בכל הני: **פשוט.** מדם משמעי בין בפשוט בין בבכור וכן בקדשים קלים פשוטים. ובין בחמש ובין בקדשי קדשים לא משמעו בזכרים לחודייהו טפי מנקבות לאפוקי בכור לליתיה שלא בזכרים. ותרוייהו בין מדם בין בקדשים לא חוו קדושין מלייהו אבל בכור קדושתו מלויו. ובין קדשים ובין מדם לא חוו מתנות כהונה כגון שלמים לבעלים הן לאפוקי בכור להוי ממתנות כהונה: **דמסייע ליה לרבי יוחנן.** לתמר דמודה ר"ש ביולא דופן דקדשים: **ואת פורס העולה היא העולה.** ומהאי קרא נפקא לן בזבחים (כז:) פסולין שחת עלו לא ירדו לכתיב [ויקרא ו] על מוקדה משחעלה תוקד וכתב רחמנא זאת דמשמע מיעוטא כלומר זאת אם עלתה לא תרד אבל תרד מעי"ש שעלתה תרד וכתיב היא דמשמע מיעוטא וכתיב העולה דמשמע העולה עולה כשרה ולא פסולה. והני תלתא מיעוטי ממעטי הני תלתא פסולי:

יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה ויושבי טהרה ואין חייבין עליו קרבן ר"ש אומר הרי זה כילוד כל הנשים מטמאות בבית החיצון שנאמר דם יהיה זובה בבשרה אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שתצא טומאתן לחוץ היה אוכל בתרומה והרגיש שנזדעזעו אבריו אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין בכל שהוא אפילו כעין החרדל ובפחות מכן: **גמ'** א"ר מני בר פטיש מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא אשה כי תזריע וילדה זכר עד שתלד במקום שהיא מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה אמו טמאה לידה ור"ש מאי טעמיה אמר ר"ל אמר קרא תלד לרבות יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות טומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס קמ"ל ורבי שמעון נפקא ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי לבן לבן מכל מקום לבת לבת מ"מ ורבנן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב על כל בת ובת ורבי שמעון נפקא ליה מדתני תנא קמיה דרב ששת זאת תורת היולדת מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה ועל זיבה באחת אלא יולדת דאכלה דם ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי לה אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת באחת ת"ל זאת ורבנן אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת סד"א ה"מ בתרי עיבורי (דחד הוי נפל) אבל בחד עבורא כגון יהודה וחזקיה בני ר' חייא אימר בחד קרבן סגי לה קמ"ל א"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם אף כאן פטר רחם ולגמר לידה לידה מארם מה התם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן מסתברא מבכור הוה ליה למילף שכן אמו מאמו אדרבה מארם הוה ליה למילף שכן פשוט מפשוט אלא מבכור הוה ליה למילף שכן אם בהמת קדשים פגול נותר וטמא לחייב עליו קדשים ושייך בהו טומאה וטהרה ונפקיך לתשים הגז (חולין קף קלג.) דקתמר פשוט מפשוט עדיף מע"ג דהגהו נפיקי התם משום דהוי בהמה מבהמה מכל הכא דכתמה מחלב:

זאת היא העולה. הכי כתיב זאת תורת העולה היא העולה הרי ג' מיעוטי זאת והיא וה' להעולה תניא אידך (ספרי נשא יח:) העולה עולה לשמה מהני ג' מיעוטי ממעט הגך ומתורת מרבינן לינך פסולין שחט עלו לא ירדו כר"ש ור"ת והא ר' יהודה סבר ס) בפ"ק דזבחים (דף כד) דרשה מקרא כמוזח בהמה ומזח כן כולם יעלו והיכי משכחת פסול בכל הגהו לבר מהני ג' כיון שחט עלו לא ירדו וי"ל כגון שיש בהפסק בין הבהמה לרשפה עזרה ומזח תאמר והיכי ממעט הני ג' פסולי הא לינך חד מיעוט לרובע ונרבע ולכל הגהו דמודה רבי שמעון בהו שחט עלו ירדו וי"ל דשחטה פגולה ופיגול לא חשיב שחיטה ולא מהני לאוקמי מיעוט אלא בדבר שהוא ראוי לבא לידי נותר וטמא ולא בדבר שאינו ראוי לבא לידי נותר וטמא כגון שחיטה שלא לשמה ושחיטה שלא בזמנה ושחיטה שלא במקומה ושחיטה שלא בכלי שרת ושחיטה שלא בכוונה דהא לא חזיא לבא לידי נותר וטמא ולא לידי פגול דהא לא חזיא לבא לידי נותר וטמא ולא לידי פסול דהא לא חזיא לבא לידי נותר וטמא ולא לידי טומאה דהא לא חזיא לבא לידי נותר וטמא ולא לידי טהרה דהא לא חזיא לבא לידי נותר וטמא ולא לידי פסול דהא לא חזיא לבא לידי נותר וטמא ולא לידי פג